

ВЪРЛОМСТВОТО

Окървавеното отъстрашната битка слънце залъзваше. Аленитъ му лъчи се оглеждаха въ водитъ на морето край Златенъ рогъ и пръскаха съ кървави петна бълнитъ каменни стени на вѣковния, прославенъ и прочутъ Цариградъ.

Предъ него бѣ разположилъ юначнитъ си войски пресвѣтлиятъ и премждъръ вождъ на българитъ — великиятъ ханъ Крумъ. Гърцитъ отстъпваха педя по педя земята си, ала могъществото и ловкостъта на българитъ ги прогони и затвори въ стенитъ на тѣхната столица.

За една нощъ, като гъби, поникнаха на равнината предъ града бълнитъ шатри на Крумовитъ войници.

И ето: цѣлъ день тѣ бѣха тамъ, отпочивайки си отъ биткитъ, готвейки се за нови славни победи. Тѣ чакаха заповѣдта на хана, за да нападнатъ престолния градъ

на Византийската империя и да го завладѣятъ.

Шатрата на хана бѣ отдѣлена отъ войнишкитъ шатри на нѣколко разкрача. Само толкова малка разлика имаше между българитъ и тѣхния вождъ, който сподѣляше съ войнитъ си всички страдания и суровости на войнишкия животъ, но пъкъ заедно съ тѣхъ празнуваше и днитъ на победитъ.

Ханътъ бѣ седналъ на единъ камъкъ до шатъра, бѣ подпрелъ ржката си на меча и съ високо вдигната глава гледаше играта на лекитъ морски вълни.

Ала победата сякашъ не го радваше. Бѣше му тежко, че още веднъжъ ще хвърли войницитъ си въ боя.

Наистина, българскитъ войници никога не се уморяваха отъ битки, и мечоветъ никога не потреперваха въ ржцетъ на тѣхнитъ пълководци.